

Smutný klaun

Celý deň som nalíčený,
farby zobia moju tvár.
Červený nos, veľké pery,
radosť všetkým rozdávam.

Občas po mne niekto kričí,
volá: „Šašo, pod' sem k nám!“
No na konci dňa ma to ničí,
len hraný úsmev rozdávam.

Príde večer, skončí sláva,
v šatni nikto, som tu sám.
Zrkadlo mi pravdu dáva,
keď vale dávam líčidlám.

Z horúcich slz pália oči,
v srdci nosím zopár rán.
Aj keď sa svet stále točí,
ja sa pred ním schovávam.

Tlmený hlas mi z diaľky vraví,
že všetko krásne skončilo.
Že sa môj život nevydaril,
ma nenávratne zlomilo.

Ten chlap, čo tak vrúcne ľúbil,
umrel v jedno z hmlistých rán.
Miesto neho svetom blúdi
starý, tichý, smutný klaun.

Nový scenár možno vyjde,
niečo, čo ma vylieči.
Niekto z diaľky ku mne príde –
ten, s kým budem v bezpečí.